

Literatura estrangera

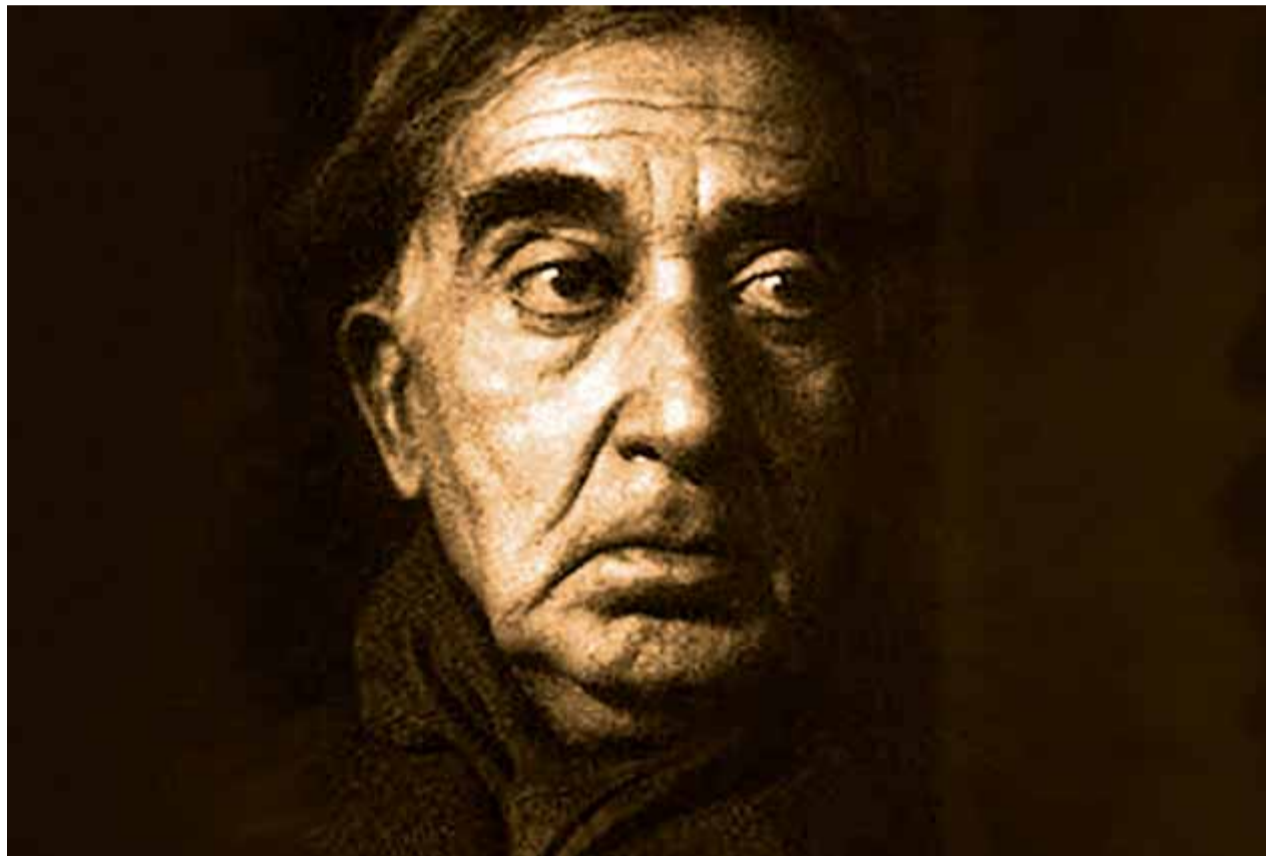
DAVID CASTILLO

Clàssics i nois depravats

Hi ha pocs poetes que connectin amb el gran públic i la selecció es fa encara més estricta en el moment de transcendir el seu temps. El cas del poeta d'Alexandria Konstandinos P. Kavafis és paradigmàtic de com pot transportar-nos i arribar a l'actualitat com si fos un home del nou segle. Traduït pels grans poetes de cada llengua, cantant pels músics, lloat i recreat en obres de ficció, evocat per Lawrence Durrell, només escoltar Kavafis ens fa pensar en Alexandria. Alexandria és, així mateix, Kavafis. Des de la mirada final d'Antoni derrotat fins als amors clandestins, el desig i el plaer.

L'excel·lent col·lecció *El Cercle de Viena* ens ofereix una edició extraordinària dels poc coneguts "poemes inacabats" de l'escriptor grec, en una versió comentada pel malaguanyat hel·lenista Alexis Eudald Solà. *Una simfonia inacabada* -títol triat pel traductor- és un esdeveniment en el panorama de la nostra edició, no exclusivament pel document sinó també per la qualitat dels poemes, la qualitat de les versions -conserven el perfum del poeta d'Alexandria- i pel material que els acompanya.

Cada poema té una brillant coda de comentaris esclaridors, que encara enalteixen més l'edició. Tot plegat fa d'*Una simfonia inacabada* un llibre per conservar i rellegir tota la vida. Solà ens va deixar aquest llegat, presentat amb cura pel editors. El llibre s'afegeix a la seva edició de Curial, a les versions de Carles Riba i de Joan Ferraté, i les posteriors dels tandems formats per Carles Miralles

Apareixen en català els poemes inacabats de Konstandinos Kavafis, mort ara fa 75 anys

i Monserrat Camps i Antoni Avellà i Bartomeu Garcès.

Una simfonia inacabada conté les joies preliminars del prefaci de Francesc Morfuleda i del pròleg de la professora de Palerm Renata Lavagnini, col·lega i amiga de l'Eudald i responsable de l'edició filològica grega dels poemes inèdits de Kavafis (30 més 4 fragments sense títol). També presenten una carta de Salvador Espriu, del 1975, a propòsit de la magnífica traducció dels poemes de Kavafis que va fer Solà

per a Curial el 1975. Tenim un Espriu en estat pur: "Quin dissortat i lamentable home va ser el poeta alexandri! Els seus poemes sòrdids són els que m'agraden més -i n'hi ha molts que ho són de debò, i tots ells, probablement, el resultat, la fixació en el record, d'estranyes i per a mi molt repel·lents experiències viscudes-. L'ambient de cafetots, botigotes i cataus d'Alexandria hi juga un enorme paper".

L'ambientació de passió, bordells, alcohol i "la nostra morbosa passió" és

una de les essències, també, d'aquest conjunt de poemes excelsos. El plaer i l'amor físic al costat de la recreació dels mites i d'una cultura clàssica amaraada com un tatuatge als versos. Els nois que s'escapen de la policia, amb els diners que guanyen "no pas honoradament", "amb la por de no rebre una punyalada", tenen un contrapunt a l'exposició, extraordinari: "Però heus aquí que l'Amor / té una força que els seus diners bruts / els agafa i els fa tornar brillantíssims i purs".*

Una simfonia inacabada

Konstandinos P. Kavafis
Traducció: Alexis Eudald Solà
Viena
Barcelona, 2009
Preu: 17,80 euros
Pàgines: 248

BATIBULL

Forcano i la mediterraneïtat

Manuel Forcano acaba de publicar *El mar a la mirada* (Institut Europeu de la Mediterrània i Lunewerg), una antologia de 77 poetes, catalans i traduïts al català, acompanyats de 33 fotografies seleccionades per **Marta Dahó**.

El mateix Forcano fa una justificació de la tria, que podria resumir l'obra de molts autors, "llocs comuns que aquí són el mar, la mirada, els ulls, els paisatges

Detall de la fotografia de la coberta d'*El mar a la mirada*

coneguts que ens fan sentir a casa, com una taverna, una cala, l'ombra d'un pi...".

La tria passa per clàssics de diferents llengües, veus contemporànies i alguns poetes germans de l'antòleg, com ara **Josep Piera, Sebastià Alzamora, Francesc Garriga, Biel Mesquida i Isidre Martínez**.

També per referents de la mateixa obra de Forcano, "l'escuma d'aquests fulls",

que també sintetitza "la immensitat, els llavis de la costa, l'estiu dels cossos, les atzavares triomfants, les palmeres, la gent...".

Som davant d'una antologia ideològica, poblada de paisatges canviants per la llum i les circumstàncies dels poetes, a través dels instants que els versos rescaten de l'oblit i de les fotografies, que fixen també el temps.

Resulta impressionant

una sèrie de fotografies de **Gabriele Basilico**, fetes al Beirut del 1991. Esquelets d'edificis mutilats per les bombes, conservats en la majestuositat dels carrers buits, amb el paviment deformat pels blindats. Ningú diria que els mateixos homes que escriuen poemes són capaços de convertir la bellesa en destrucció. Un contrast esfereïdor.*